

4

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ THẲNG CỪ LÀN
đối với đàn bà.

Tôi đã gần khá nhiều đàn bà khó tánh và điều đã chế ngự được họ. Tôi có tài riêng với đàn bà. Tôi có thể kích thích họ trong ái ân đến độ tột cùng rồi sau đó bắt họ phải làm theo ý tôi, dù họ có không muốn. Không phải bất cứ anh đàn ông nào cũng có cái tài ấy. Không phải bất cứ ăn nằm được với đàn bà là sau đó được họ kính nể. Có nhiều anh đàn ông sau khi ái ân còn bị chính những người đàn bà đã ái ân với các anh coi thường, coi kinh hơn. Trời cho. Gã đàn ông nào có cái tài đó là có ngay từ tuổi bắt đầu biết gần đàn bà. Và anh nào không có là không có. Cái tài đó không thể học mà có được.

Và tôi có cái tài đó.

Chỉ cần tôi chiếm được thẻ xác Hồng Loan một lần, một lần thôi, tôi tin chắc tôi sẽ làm nàng phải mê tôi, phải phục tùng tôi. Tôi chưa thành công trong bất cứ lãnh vực nào khác, nhưng tôi đã nhiều lần thành công với đàn bà.

Sự thay đổi thái độ của Hồng Loan không làm cho tôi ngạc nhiên. Tôi chỉ không ngờ nó lại đến quá sớm. Tôi vẫn tin chắc rằng sẽ có ngày nàng dễ dãi với tôi dù muốn hay không muốn. Sự tin tưởng của tôi đặt căn bản trên kinh nghiệm. Trước Hồng Loan, tôi đã gặp vài người khó khăn với tôi như nàng, có người còn khó và ác cảm với tôi hơn nàng nhiều, xong tất cả đều đổi thái độ vào những lúc bất ngờ nhất. Miễn là tôi có dịp được ở gần họ. Sự chung đụng, gần gũi giữa người đàn ông, đàn bà có những nhân diện phát ra ảnh hưởng mạnh đến nhau. Ngay cả khi chưa ăn nằm với nhau, chưa một cái hôn, chưa một cái chạm tay, sự có mặt và nhân diện của tôi cũng kích thích họ. Kích thích cho đến độ họ chịu không nổi và họ phải thay đổi thái độ thù nghịch đối với tôi. Với Hồng Loan, tôi biết trước nếu tôi ở xa nàng, không bao giờ tôi có thể « được » nàng. Vì vậy, tôi bỏ mặc nàng cho đến bây giờ. Tôi chờ nàng đi bước trước trên con đường dẫn đến cuộc tình, nhưng sau những bước trước của nàng, tôi sẽ hướng dẫn nàng đi, tôi sẽ nắm quyền chủ động và bắt nàng đi theo tôi.

Sau cuộc hẹn hò với Hồng Loan, tôi đẩy cái máy xén cỏ vào nhà để xe, lên lầu đi tắm rồi lái xe đi. Tôi

tới tiệm may quen, nơi tôi đặt may hai bộ đồ đắt tiền. Mấy tháng trước nhưng chưa đến lấy vì chưa có tiền. Tôi may quen ở đây. Lúc nào tạt qua thấy tiệm có hàng tốt về là bảo chủ cứ việc may đề sẵn đó, tôi lấy sau.

Anh chủ mắt tròn mắt dẹt khi thấy tôi lái chiếc xe Huê Kỳ mới toanh tới dừng ở cửa tiệm, kiêu hãnh một cách lạnh lùng và khiêm nhượng trước những đôi mắt thèm thuồng của đám thanh niên choai choai tới đó may quần áo. Anh chủ tiếp tôi niềm nở ra mặt :

— Lấy bộ đồ lớn cho cậu Hai thử. em,.. — Anh sốt sắng gọi vợ — Bộ ma-rông cốt-tuym anh treo trong tủ đó.

Tôi có dáng người ăn bận đẹp. Dáng người là trời cho, không phải cứ có tiền và chịu ăn bận là đẹp. Ở đời, có những thằng đàn ông dát vàng vào người cũng không đẹp và có những người bận gì cũng đẹp, cũng trội, cũng nổi bật. Tôi thuộc loại người hơn người đó. Người ăn bận sang nhất ở cõi đời này là người bận đồ đẹp mà không cho người khác cái cảm giác mình là một thằng « ma nơ canh » vừa được móc trong hộp ra. Bộ « com lê » màu nâu gụ cắt theo kiểu mới nhất tuyệt đẹp trên thân hình tôi. Anh chủ tiệm may đứng sau tôi trước tấm kiếng lớn, vẻ thỏa mãn hiện ra mặt. Như đề khuyến khích anh chồng ho lao dơ ra công làm việc thêm, chị vợ trẻ măng của anh đi một đường « tâm lý chiến » bằng mồm. Chị cũng đứng nhìn bộ « cam lê » trên người tôi và suýt soa khen may đẹp.

Tôi long trọng nói với vợ chồng anh :

— Xong rồi. Anh chị phải biết có những thằng khách đến may, anh chị phải xua đi. Vì những thằng đó bận đồ xấu. Có may đẹp cho chúng nó, chúng nó bận lên vẫn xấu. Người ta nhìn thấy xấu và tiệm sẽ mất khách. Còn tôi, anh chị phải may cho tôi không lấy tiền « pha xông ». Vì tôi bận đẹp. Tôi làm quảng cáo cho tiệm. Khi tôi bận bộ này đi ăn chơi, sẽ có một triệu thằng thấy đẹp, hỏi địa chỉ nhà may. Tôi sẽ nói và chúng sẽ đồ xô tới đây nhờ may. Hiểu chưa ?

Anh chủ nhà may gầy ốm, cò lộ hầu, ngày mười tám tiếng đồng hồ đứng cắt tiếp khách, đo, kẻ vạch. Vài tiếng đồng hồ còn lại bận phục vụ chị vợ, cười cầu tài :

— Được cậu may cho là nhất rồi..

Trước những cặp mắt khâm phục, thêm muốn của bọn con t ai choai choai xúm xít chiêm ngưỡng tôi, tôi bèn lên một lớp giảng về nghệ thuật ăn diện :

— Ăn diện thật khó mà cũng thật dễ. Phải có tiền mới ăn diện được, mà chỉ có tiền không mà thôi cũng chưa đủ để ăn diện. Muốn ăn diện, người ta phải có một cuộc sống nhàn nhã, ăn chơi. Đi làm cu li cho Mèo, làm quần quật suốt ngày, phơi thân ngoài mưa nắng, sáng đi từ mờ đất, tối mịt mới bò về đến nhà, trưa ăn cơm tay cầm, không thể diện đẹp được. Một anh thư ký đánh máy không thể diện sang hơn thằng trưởng phòng, diện sang hơn nó, nó ghét. Bởi vậy, nói tóm lại, muốn ăn diện đẹp, ta phải có một cuộc sống ăn chơi. Điều quan hệ

thứ hai là phải có tiền. Muốn diện đẹp, tất cả mọi thứ phụ tùng đều phải đẹp. Không phải chỉ có một cái vét mới là đủ diện. Một bộ com lê muốn đẹp phải có nhiều phụ tùng đẹp kèm theo. Chẳng hạn như phải có đôi giày đẹp, cái dờ đẹp, cái ca vát sang. Cả bộ đẹp hết mà choảng cái ca vát năm chục hay đi cái dây lưng cũ là vứt đi rồi, ấy là chưa kể đến đôi « bu tông măng xét », đến cái khăn mùi soa, đến cái đồng hồ. Như bộ com lê này chẳng hạn, ở đây ra, tôi phải đi ngay qua tiệm giày Gia, bắt lệ đôi giày da nâu gan gà, Đôi giày là vật tối quan trọng trong một bộ y phục. Ta có thể bận một bộ y phục hơi cũ nhưng vẫn làm cho người khác có cảm tưởng ta ăn diện sang nếu ta đi một đôi hia mới. Nhưng nếu ta bận cả một bộ đồ mới toanh mà ta lê đôi hia cũ, mòn gót, người ta vẫn thấy là ta diện cồ.

Các chú há hốc mồm ra nghe tôi lên lớp. Tôi tin chắc rằng sau này, trong bọn, sẽ có vài thằng nhập tâm được lời dạy của tôi hôm nay và theo được tôi trên đường ăn diện.

Tôi làm đúng lời tôi nói. Từ nhà may ra, tôi tạt qua Eden, vào tiệm Montgomery lựa một đôi vớ lụa màu nâu, một đôi khăn mùi soa Thụy sĩ « đét sanh » tốt.

Tôi qua nhà Isana ở bin-binh Tax lựa một chiếc cravate màu đỏ sậm một đôi khuy gài tay áo bằng bạc. Đồng hồ đã chỉ 5 giờ chiều, tôi lái xe về Pacific đón văn.

Văn đã có mặt trong văn phòng, Y cũng đã say đến bất tỉnh như hôm nọ. Y gật đầu gọi tôi vào phòng :

— Vô đây. Có những món này nhờ chú mang ra xe đem về nhà.

Trong góc phòng xếp sẵn hai tập hồ sơ, hai cái cặp da căng phồng giấy tờ, vài cuốn sách tiếng Anh, vài tấm hình. Tôi đi tìm dây buộc gọn tất cả những vật đó lại để xách ra xe. Trong khi đó, tôi liếc nhìn và thấy Văn rút tờ giấy của công Ty Bảo Hiểm ra coi lại, rồi y gấp tờ giấy đó, bỏ vào túi áo ngực.

Tôi mang hết đồ ra xe và hỏi Văn :

— Còn gì nữa không, ạ ?

— Từng đó thôi.

Y đáp trong lúc y đúng mở cánh tủ sắt. Tôi thấy trong đó còn tới 10 chai rượu chưa khai. Những hàng tủ khác đựng tới ba, bốn vỏ chai đã hết rượu.

Y cầm một chai úyt-ki nước vàng óng như mật ong dơ lên, vuốt ve :

— Còn một ngày mai nữa-y nói-Tao sẽ mang những chai rượu này theo tao ra khỏi đây. Những chai không kia bỏ lại. Tao như một ông Tướng khi ra đi bỏ lại chiến trường xác những tên quân đã trở thành vô ích.Quang... Những cái chai này đều là những chìa khóa giúp tao mở cánh cửa mộng mơ. Rõ ràng không, chúng vô ích sự nhưng đây, chúng hữu ích vô cùng. Chúng có khả năng làm bừng sáng cuộc đời. Đi tới đây một chai này, cuộc đời tăm tối nhất cũng trở thành huy hoàng. Chị đàn bà lạnh nhất cũng trở thành bốc lửa.. Kỳ diệu...

Đặt chai rượu vào tủ, y đi trở lại ghế ngoài. Bước y đi đã loạng choạng không vững :

— Tao sẽ nhớ cái văn phòng này. Tao đã sống ở đây năm năm. Năm năm đẹp. Nhờ nó, tao mới lấy được Hồng Loan. Tao còn có mặt ở đây một ngày nữa. Có buồn cũng chẳng níu lại được. Vậ/ thì chẳng nên buồn. Nếu buồn quá không thể gượng vui được thì lấy rượu làm vui. Trời sinh ra rượu là có ý để loài người dùng vào những lúc buồn phiền... Thôi, về.

Khi Văn đã ngồi trong xe, trước khi mở máy, y hỏi tôi :

— Sao ? Lạnh tiền chưa ?

— Tôi lãnh rồi..

Tôi đáp và nhân tiện y hỏi, tôi nói luôn :

— Tối nay anh có đi đâu không, ạ ?

— Hỏi làm chi vậy ?

Y nhúu mày.

— Bà Hồng Loan có bảo tôi tối nay lái xe đưa bà ấy đi có việc. Nếu anh đi, tôi đi với anh.

— Em đi đâu ?

Tôi nói dối :

— Không thấy em nói. Em chỉ bảo là tối nay tôi lấy xe này đưa bà đi.

— Xe Dauphine hư hay sao ?—Y nhún vai Em muốn đi xe này thì chú đưa em đi. Tối nay tao không đi đâu hết. Tao có việc phải làm ở nhà đêm nay.. Viết cho xong mấy trang giấy...

Về đến nhà, Văn lên phòng riêng trước. Tôi mang tập hồ sơ lên sau. Khi lên tới chân thang, tôi thấy Hồng Loan từ căn phòng nhỏ đi ra, Nụ cười và giọng nói nàng nói với tôi lúc đó nhiều âm thanh và màu sắc của một cuộc hẹn hò vụng trộm :

— Tối nay, tám giờ mình đi nhé..

Trái tim tôi đập mạnh hơn khi mắt tôi chạm mắt nàng. Tôi đã nhìn thấy nhiều ánh mắt hứa hẹn ái ân như thế :

— Vâng. Tám giờ..,

Văn mỉm cười, nàng đi vào phòng khách.

oOo

Tám giờ thiếu năm phút, tôi xuống nhà đề xe.

Tôi vừa mất gần một tiếng đồng hồ dùng vào những việc sửa soạn con người : tắm, cạo râu, bận quần áo, thắt cà-vát. Tôi mới toanh từ đầu đến chân nhưng trông cũng không đến nỗi nào cứng lắm. Dù quen ăn diện đến đâu, người ta cũng hơi mất tự nhiên khi bận bộ đồ mới lần đầu. Tôi không lấy làm lạ khi nghe ký giả Minh Tâm nằm bên đèn luận về sự ăn diện và kể rằng những chàng công tử hào hoa nhất ở Luân Đôn không bao giờ chịu xỏ chân, xỏ tay lần đầu vào quần áo mới tinh. Họ có người hầu bận dùm họ quần áo mới vài lần cho mất màu sắc mới tinh đi rồi họ mới mặc.

Như đã chờ sẵn tôi trên nhà trên, tôi vừa vào nhà để xe thì Hồng Loan đã tới bên xe. Tối nay, nàng bận áo dài Việt, màu xanh lá cây, cổ hở, kiểu cổ áo do bà Nhu «lăng xê». Lúc đầu, người ta ai cũng chê kiểu áo dài Việt hở cổ như thế này là xấu, mất cân đối — những em chơi bội rẻ tiền là những người theo kiểu áo này trước nhất, nhưng bây giờ cả những cô, những bà tử tế, đều chấp nhận — trên thân thể mảnh mai của Hồng Loan, chiếc áo dài không làm nàng già đi hoặc trẻ hơn, tôi chỉ thấy nàng có vẻ trang trọng và sang hơn khi nàng bận đồ «zazou». Nàng bận quần nylon trắng, đi giày da trắng, tay cầm cái sắc trắng. Trang phục như thế này tôi thấy nàng nên đi dự dạ vũ ở lâu ro nhà Caravelle hợp hơn là đi ăn chơi ở nơi thường thường bậc trung như nhà Phụng Hoàng.

Từ nàng, một mùi hương thơm thoảng bay. Mùi nước hoa thượng hảo hạng của Pháp. Người sang như Hồng Loan chắc chắn không thể nào sai loại nước hoa Intimate rẻ tiền mà các em chiêu đãi hồi này đang thích. Tôi không thể đoán được nàng dùng nước hoa gì, tôi chỉ biết chắc là thứ nước hoa đó sẽ thơm lâu. Tối nửa đêm, nếu tôi được ôm ghì nàng trong vòng tay, tôi tin rằng mùi thơm đó còn ngát ngào hơn nữa.

Tôi mở cửa để nàng ngồi vào xe, Tôi định mở cửa bằng sau nhưng nàng lắc đầu. Tôi mở cửa bằng trước, nàng mỉm cười và ngồi vào xe sát bên tôi.

Trong lòng chiếc xe kín, mùi nước thơm hoa với mùi da mới của ghế đệm, làm tôi ngây ngất.

Xe lướt êm ra khỏi vi-la. Hồng Loan và tôi đều không nhìn lại xong hai chúng tôi cùng biết rằng cả vi-la rộng vắng giờ này chỉ còn có một căn phòng có đèn sáng. Đó là phòng riêng của Vũ Minh Văn.

Văn nói với tôi là đêm nay, y phải thức để làm việc. Xong, tôi tin là vào giờ này y đang uống rượu và có thể y đã say mềm.

Hồng Loan nhấn nút radio. Kim đài tự động chạy và tiếng nhạc jazz bập bùng vang lên trong xe-

Tôi cảm thấy lưỡi tôi như cứng lại trong miệng, tôi phải nuốt nước miếng mấy lần mới nói được thành tiếng :

— Chúng ta thẳng đường tới Phụng Hoàng ?

— Loan đổi ý rồi. Chúng mình đi La Plage. Đêm nay ở đó có bar Minh nên đổi không khí. Loan muốn đi xa Saigon...

La Plage là một hàng ăn chủ Tây, vợ Việt ở bên bờ sông Biên Hòa. Tôi có đến đó mấy lần. Hồng Loan nói đúng Thịnh thoảng La Plage mở bar và trai thanh, gái lịch có xe hơi từ Saigon lên đó chơi hơi đông. Nên có người đẹp, có xe hơi, gặp đêm La Plage mở dạ vũ, lên đó chơi là nhất.

Chưa đầy năm phút sau, chiếc Mercury đã lướt mau trên xa lộ. Tôi có thể qua mặt dễ dàng tất cả những xe chạy cùng đường nhưng tôi không muốn chạy nhanh. Trăng vừa lên, trời đất sáng vàng vạc. Tôi muốn lái xe

có Hồng Loan ngồi bên chạy thẳng ra Cấp hoặc lên Đalat. Tôi muốn cùng nàng đi thật xa...

Trong khi đó, Hồng Loan cũng muốn đưa tôi thật xa vi-la. Nàng đã âm mưu đưa tôi đi xa từ lâu mà tôi vẫn không nghi ngờ gì. Khi hẹn đi chơi, nàng nói đi quán Phụng Hoàng để tôi khỏi nghi. Nhưng nàng đã tính đi La Plage từ trước. Nàng chỉ nói đến La Plage khi chúng tôi đã trên đường đi. Lẽ ra, tôi phải nghi ngờ nàng có âm mưu gì trong chuyến đi chơi đêm này. Vì tự ái, vì yên trí đây là một cuộc hẹn hò tình ái, tôi đã mù quáng quên cả đề phòng. Có thể tôi quên đề phòng vì nàng ngồi quá gần tôi, vì mũi tôi ngửi quá kỹ mùi thơm của da thịt nàng, vì đùi ràng thon, căng dưới làn nylon mỏng, đặt quí sát đùi tôi. Tất cả những cái đó làm cho tôi mê mẩn.

La Plage đêm nay có dăng đèn màu. Sông Đồng Nai về đêm, nước đầy mênh mang, trắng hòa với mặt nước, không còn gì thơ mộng hơn. Một số xe hơi đậu trong sân. Hàng ăn đêm nay vừa đủ khách để đông vui và vừa đủ vắng để không phải chen lấn.

Khi chúng tôi ngồi vào một bàn bên thành gỗ sát dòng sông, Hồng Loan đột ngột hỏi :

— Chắc Quang nhây giỏi lắm, hả ?

— Thưa bà, cũng vừa đủ dùng.

Nàng mỉm cười và bàn tay nàng chạm nhẹ lên bàn tay tôi trên mặt bàn :

— Loan yêu cầu Quang đừng gọi Loan là bà nữa. Được không ?

— Được chứ.

— Quang cứ gọi Loan... là... Loan...

Nàng đổi chuyện :

— Loan muốn nhảy mấy bản vui nên mới rủ Quang lên đây.. — Nàng nhìn quanh như để tìm lại những hình ảnh cũ — ... Lân lăm rồi, Loan có nhảy với một người ở đây. Một người Loan yêu, yêu lắm, nhưng người đó không yêu Loan đủ để ở lại chung sống với Loan...

Đôi mắt nàng đang vui, trở thành mơ màng. Và như một anh con trai mới lớn cù lằn chúa ở cõi đời này, tôi tưởng tượng ngay ra một cuộc tình đẹp : họ yêu nhau tha thiết, nồng nàn, nàng trao cả cho chàng nhưng chàng là một thanh niên nặng lòng yêu nước, dù yêu nàng, chàng cũng không thể quên được tiếng gọi của non sông, chàng xếp tình riêng để lên đường phụng sự... Có một lần nào tôi được nghe một em gái nhảy — sau cuộc ái ân, nằm buồn—tìm sự vui với tôi bằng một giọng ảo não rằng—“ Em chỉ có số làm tình nhân những người em yêu, không bao giờ em được làm vợ. » Khi nghe câu đó, tôi buồn cười và muốn nói với em rằng : « Số mạng cái con khỉ gì. Làm gì có số mạng trong đời em. Tại em chứ. Vì bà gặp thằng đàn ông nào em cũng cho nó ăn nằm liền tù tì tụt suýt rồi, còn có thằng ma nào nó tính chuyện cưới em làm vợ nữa » Đêm nay, ngồi với Hồng Loan trong nhà hàng

ven song trắng sáng này, đột nhiên tôi nhớ đến chuyện ở đời có những người đàn bà đẹp không bao giờ được làm vợ người họ yêu. Nhưng tôi nghĩ đến chuyện đó với tất cả trang trọng. tôi không nghĩ đến đề đùa cợt như tôi đã nghĩ với cô gái nhầy năm xưa. Tôi muốn lựa lời an ủi Hồng Loan...

Sau vài phút yên lặng, nàng bỗng hỏi tôi :

— Quang biết trước là đêm nay, Loan muốn nhảy với Quang, phải không ?

Không muốn để nàng biết là tôi biết trước sự thua trận của nàng, tôi nói mơ hồ :

— Đi với Hồng Loan tôi thấy cần phải ăn bận đàng hoàng...

Sau khi gọi nước uống, cuộc nói chuyện của chúng tôi tiếp tục. Đây là lần đầu chúng tôi « nói chuyện » với nhau. Những lần trao đổi tiếng nói trước đây chỉ là sự hằn học, chống đối nhau.

— Nói cho Loan biết. Tại sao một người như Quang lại chịu nhận chân tài xế ?

— Tôi chưa bao giờ làm tài xế cả. Cũng chưa bao giờ tôi nghĩ đến chuyện có ngày tôi sẽ nhận chân tài xế.

— Loan tin anh về chuyện đó. Người như anh có thể thất nghiệp có thể túng tiền, Có thể làm đủ thứ nghề nhưng nhất định không thể là tài xế xe nhà. Anh có một mục đích gì khi chịu làm cho hắn ?

— Tôi nhận làm chính vì Hồng Loan.

Nàng ngạc nhiên :

— Vì Loan ? Loan làm gì mà...?

— Tôi cứu sống Văn. Đó là chuyện thật. Tôi đưa hân về nhà, nghĩ là hân sẽ mời tôi ly rượu, đền ơn tôi khoản tiền. Tôi đang thiếu mà hân thừa tiền, tôi có nhận khoản tiền hân đưa cũng chẳng hại gì ai. Không ngờ hân đưa ra đề nghị muốn tôi làm cho hân. Tôi vừa định từ chối thì Hồng Loan hiện ra. Nếu đêm hôm đó Loan đã ngủ say, hoặc Loan đi vắng đề tôi đừng trông thấy, chắc chúng ta đã không có đêm nay...

Sau câu nói đó, tôi sợ nàng có phản ứng bất lợi. Phản ứng của đàn bà, đẹp cũng như xấu, đều nhiều khi mâu thuẫn, phi lý và không thể nào ngờ trước được. Hồng Loan có thể vui vì thấy tôi bị nàng cảm dỗ, hấp dẫn đi không nổi ngay từ phút đầu tiên, nhưng nàng cũng có thể bực dọc vì nàng đã làm đúng những gì tôi muốn nàng làm. Tôi hồi hộp chờ đợi nhưng một lúc sau ban nhạc chơi nhạc mambo, nàng đột ngột bảo tôi :

— Mời Loan nhảy đi...

oOo

Nàng nhảy hay, đẹp, kiểu người thanh và sang. Tôi đã ôm được nàng trong vòng tay, ngực và đùi nàng chạm vào người tôi, tôi đã được hít thở gần mùi da thịt của nàng. Tuy chỉ mới được ôm nàng giữa đám đông,

tôi đã thấy ngây ngất đến một độ không thể nào tả được.

Sau đó, nàng trở thành vui và tôi vui lây. Nàng vui như một cô gái rất trẻ. Nàng thích nhảy những bản nhộn và nàng là người đẹp nhất tối vui ở đây. Những cô gái trẻ hơn nàng cả chục tuổi chỉ là những cái bóng nhạt mờ dù các nàng có ấn diện « gồ ghề » đến là chừng nào bên cạnh Hồng Loan. Mỗi lần Hồng Loan ra sàn nhảy, tất cả những cặp mắt đàn ông đều như dán chặt vào người nàng. Chẳng mấy lúc sau, đã có những cậu đến bàn tôi lịch sự xin phép được mời người đẹp của tôi nhảy. Sau khi nhảy liền hai bản Twist với hai cậu trẻ, nàng trở về bàn, cười với tôi :

— Quang không mời cô nào đẹp nhảy đi ? Ngồi một mình buồn chết.

Tôi cũng cười :

— Ở đây không có ai đẹp bằng Hồng Loan.

Tôi tiếp bằng một câu mơ hồ :

— Loan thích nhảy cứ việc nhảy cho đã đi. Chúng mình còn cả một đêm dài. Vội gì...

Bàn tay nàng chạm nhẹ lên bàn tay tôi, nàng nhắc lại :

— Phải đó. Vội gì...

Tôi được nhảy với nàng một bản Tango nữa. Sau đó, các cậu trẻ chỉ đáng tuổi em Hồng Loan, xô nhau tới

mời nàng nhảy. Rồi họ mời bằng được người đẹp về ngồi bàn với họ. Những cô bạn gái của các cậu ửng lăm nhưng chẳng phản ứng gì được. Vì không muốn để họ níu kéo, Hồng Loan phải chiều họ, về ngồi bàn với họ. Nàng cười và giơ tay ra hiệu với tôi. Tôi hài lòng khi thấy nàng vui. Nàng vui là được rồi. Muộn lắm là 1 giờ đêm, dạ vũ này phải bế mạc. Các cậu trẻ kia không thể dành được Hồng Loan của tôi suốt đêm nay.

Hồng Loan ra nhảy rồi lại bị các cậu khác mời bàn khác. Cứ cái kiểu tranh dành này, không khéo rồi đi tới đập lộn nhau giữa các cậu trẻ hăng tiết vẹt kia. Tôi mỉm cười tưởng tượng đến cuộc đập lộn có thể xảy ra làm năm bảy cậu biêu đầu, sứt trán trong khi tôi mang người đẹp đi mất. Rồi tôi tưởng tượng đến những gì sắp xảy ra giữa tôi và Hồng Loan lát nữa đây...

Khi tôi tỉnh cơn mơ mộng để nhìn lại, tôi không thấy Hồng Loan đâu. Trên sàn nhảy lúc đó cũng không có nàng. Tôi cho là nàng đi vào phòng rửa tay nên vẫn bình tĩnh ngồi chờ. Đồng hồ tay của tôi lúc đó chỉ 11 giờ. Tôi bắt đầu nghĩ đến chuyện đưa nàng trở về.

Năm phút rồi mười phút trôi qua, vẫn không thấy bóng Hồng Loan đâu hết. Chợt nghĩ ra, tôi đứng bật dậy chạy vội ra khu để xe hơi...

Chiếc Mercury không còn đấy nữa...

Như người bị dội một thùng nước lạnh giá từ đầu ướt đến chân, tôi chợt tỉnh... Tâm trí tôi sáng suốt trở lại... Tôi đã bị Hồng Loan đánh lừa... Nàng đã lấy được

chìa khóa công tắc trong túi tôi từ lúc nào. Và nàng đã lái xe bon bon chạy về nhà trông lúc như một thẳng ngốc, tôi cứ ngồi hút thuốc lá vật chờ nàng.

Làm sao trở về nhà gấp bây giờ ?

Từ đây về tới vi la, xe có chạy nhanh cũng phải mất nửa tiếng. Với điều kiện là tôi phải có xe. Tôi chạy vội ra đường...

Một chiếc tắc xi hiện ra. Xe chở một cặp nhân tình lên đây muộn và đang rà rà chạy kiếm mối khác về Sài Gòn. Tôi vẫy vội anh tài và ngồi vào xe, tôi đưa ngay ra trước mặt anh tờ giấy bạc 500 :

— Chạy gấp về Sài Gòn trong vòng nửa tiếng. Anh lấy tờ giấy này. Được không ?

Anh tài cười nhe hàm răng vàng :

— Được chứ cậu. Tin tôi đi...

Anh rồ ga, sang số, cho xe chạy hết cỡ máy.

Tôi từ từ lấy lại bình tĩnh. Dù cho có về nhà trước, Hồng Loan cũng chỉ hơn tôi nhiều lắm là 15 phút. Nàng chưa đủ thì giờ để làm xong cái việc nàng muốn làm. Tôi tin chắc rằng nàng đã sửa soạn cho tôi đi xa để nàng một mình có mặt đêm nay bên Vũ Minh Văn và đêm nay, nàng quyết định làm Văn chết. Tôi chưa biết nàng định giết Văn bằng cách nào, ý nghĩ nàng có thể phạm nhiều lỗi lầm trong việc hạ sát chồng nàng, để rồi cảnh sát và nhân viên điều tra bảo hiểm tìm ra và kết tội nàng, số tiền bảo hiểm

của Văn sẽ không ai được hưởng, làm người tôi lạnh toát mồ hôi. Tôi phải ngăn không cho nàng phạm cái lầm lỗi ấy đêm nay.

Ba mươi tám phút sau, chiếc tắc xi lọc xọc đưa tôi về tới con phố vắng. Tôi bảo xe dừng ở đầu phố và xuống xe, tôi chạy bộ về nhà.

Bong đêm bao trùm vi-la, nhưng tôi thấy trong nhà đèn xe có đèn sáng. Lại có bóng người thấp thoáng trong đó. Hai cánh cửa sắt vi la mở rộng, tôi nhẹ bước đi vào vườn cây. Đứng sau một dàn hoa, tôi trông thấy rõ bên trong nhà đèn xe.

Chiếc Mercury nằm một nửa trong, một nửa ngoài ga-ra. Mũi xe hướng ra cổng Hồng Loan còn định đi đâu nữa chẳng ? Nàng đang làm gì trong đó ? Tôi thấy nàng đứng bên cửa xe mở.

Nhẹ bước tới gần hơn nữa, tôi thấy Vũ Minh Văn ngồi bệt dưới sàn xi măng, lưng dựa vào thành xe, Văn đã say như chết...

Hồng Loan tới bên cạnh Văn. Trong một giây đồng hồ, tôi nghĩ là nàng đã giết Văn rồi. Nhưng tôi thấy nàng cúi xuống xốc áo Văn và Văn vẫn còn cử động..

Rồi tôi thấy Hồng Loan xốc nách chồng, nhắc chồng nàng đứng dậy. Nàng làm việc đó dễ dàng. Tôi đã xốc nách Văn và biết y nặng đến chừng nào. Sức khỏe của Hồng Loan làm cho tôi kinh ngạc...

Khi thấy nàng diu Văn vào xe Mercury, nơi ghế có tay lái, tôi hiểu âm mưu thâm độc của nàng đêm nay

Tôi không thể để cho nàng giết Văn đêm nay. Ít nhất tôi chưa thể để cho nàng làm Văn chết.

Tôi đột ngột bước vào. Nàng cảm thấy có tôi về trước khi nàng trông thấy tôi.

Nhưng.. có một sự lạ xảy ra : Tôi xúc động nhiều hơn là Hồng Loan. Vì tôi là một gã thanh niên tầm thường còn nàng, nàng không phải là đàn bà thường thấy tôi bất ngờ hiện ra— chắc chắc nàng nghĩ là tôi không thể về nhà nhanh đến thế—nàng vẫn thản nhiên. Dưới ánh đèn sáng, tôi chỉ thấy vành môi nàng mím chặt lại. Ngoài ra, không còn vẻ gì khác.

Nàng nhún vai rồi nói :

— Tôi đưa ông Văn đi ăn đêm ở Caravelle.

Nàng làm như giữa tôi và nàng không hề có xảy ra cuộc đi chơi ở tận Biên Hoà và nàng vừa bỏ rơi tôi để lên một mình về đây .

Ông Văn đòi đi ăn. Anh đã về tới, anh đưa ông đi thay tôi.

Tôi tự giận chính tôi vì tôi không sao có thể thản nhiên được như nàng. Không những là không thể thản nhiên được, người tôi còn run lên vì giận.

Cổ họng tôi như nghẹn lại. Tôi đang định nói với nàng một câu gì thật nặng... nhưng nàng đã bỏ ra khỏi ga ra. Bỗng tôi rùng mình.. Sau lưng tôi, tiếng nói của Vũ Minh Văn vang lên...

— Không có đi đâu hết.

Giọng nói đó vững vàng không có vẻ gì là giọng nói của người đang say rượu. Tôi trở mặt nhìn Văn. Y vừa vờ say rượu để đánh lừa vợ hay y say thật nhưng vừa mới tỉnh lại ?

Trong lúc tôi đứng ngây nhìn Văn, y lại nói :

— Nàng không muốn có mặt chú ở đây. Làm sao chú về được đây lẽ vậy ?

Mồ hôi lạnh toát ra trong lưng tôi. Vũ Minh Văn không phải là một ông chồng cù lẫm. Y cũng có quá nhiều thủ đoạn. Y biết vợ y định giết y nên y giả vờ say coi nàng giả trò gì, tôi vẫn còn nhiều may mắn, tôi chưa nói một tiếng nào để Văn biết rằng tôi đồng ý với vợ y trong việc âm mưu giết y. Sau vụ này, y còn tin cần tôi nhiều nữa. Y cho là tôi trở lại đây để cứu y vì có cảm tình với y, vì tôi phản đối hành động của vợ y. Y chưa biết là tôi cũng thích chiếm được một phần trong số bạc bồi thường nhân mạng y, tôi chỉ không bằng lòng Hồng Loan giết y một cách đại dột.

— Tao dư biết nàng định giết tao—Y cười khẩy.—
Nàng muốn được lãnh tiền bảo hiểm. Không thể ngờ được một người đàn bà đẹp đến như nàng mà lại có thể tàn nhẫn đến thế. Mẹ kiếp, đàn bà càng đẹp lại càng tàn nhẫn. Các cụ mình từ ngàn xưa đã biết như thế rồi, xong bọn đàn ông mình đều ngu dại không tin. Chuyện cứ phải xảy ra với chính mình rồi mới tin là thật...

Y tỉnh táo hoàn toàn, tỉnh hơn cả tôi trong lúc này nữa. Rút trong túi ra gói thuốc lá, y bảo tôi :

— Cho anh cái lửa. Sao, nàng dắt chú đi chơi tận đâu ?

Như một anh bé con bị người lớn hỏi tội, tôi vừa bực vừa xấu hổ :

— Biên hòa.

— Đi xa vậy ? Làm sao chú về được đây ?

— Tôi gặp được cái tắc xi...

Y hít một hơi thuốc và ngửa cổ thở khói lên trần nhà cao :

— Bây giờ tao đã biết chắc lòng nàng. Trước đây, tao chỉ mới nghi cho nàng. Bây giờ, tao biết chắc rồi. Tao sẽ có biện pháp đối phó.

Rồi như đó là một chuyện thường, y lại nói :

— Bây giờ, tao đi ngủ.

Tôi đáp ứng :

— Anh... anh... không làm gì hết sao ?

— Làm gì ?

— Báo cảnh sát ?

Y vỗ nhẹ vai tôi và cười nhẹ :

— Báo cảnh sát ? Để làm gì ? Chú ngây thơ quá. Nàng chỉ muốn tao chết để hưởng tiền bồi thường thôi

mà. Muôn sự tại tiền. Vì tiền mà ra hết. Bao loài người không thù ghét đồng tiền làm sao được. Thù ghét nó nhưng ai cũng cần nó. Mẹ kiếp. Tiền.. Tao sẽ làm cho nàng hiểu rằng dù tao có chết nàng cũng vẫn không có tiền. Nàng sẽ buông tha cho tao yên ngay. Có gì đâu mà báo cảnh sát. Thôi lên ngủ đi Quang...

Chỉ còn mình tôi đứng đó trơ trẽn như một anh Tây gỗ trong bộ « com lê » mới. Rồi tôi cũng bắt chước vợ chồng Văn, nghĩa là đi ngủ. Chẳng còn gì khác để thức. Tôi tắt đèn trong ga-ra. Khi tôi ra tới sân, tòa nhà nằm im trong đêm vắng. Chỉ còn ánh đèn ngủ mờ trong phòng của hai người — cặp vợ chồng thù hằn và lạ lùng nhất mà tôi đã gặp — trên lầu.

Chợt, tôi thấy cánh cửa sổ trên phòng Văn mở ra. Rồi Văn từ đó nhìn xuống, gọi tôi :

— Quang. Mang quần áo với mền gối lên đây. Chú mày ngủ trên này.

Khi tôi lên nhà trên, Văn đứng chờ tôi ở đầu cầu thang. Rồi Hồng Loan hiện ra trên ngưỡng cửa phòng nàng. Thấy tôi bận pijama, tay ôm mền gối đứng đó, nàng có vẻ xúc động. Một bàn tay nàng đưa lên chặn ngực. Nàng cũng đã thay quần áo. Nàng đang bận bộ đồ ngủ màu hồng nhạt, mái tóc xỏa trên vai.

Văn nói bằng quơ :

— Từ đêm nay, chú Quang ngủ ở phòng bên này.

Chú ngủ gần tôi. Đêm nếu tôi quá say, có chuyện gì lạ xảy ra, chú có bồn phận làm chứng cho tôi.

Y mở cửa một căn phòng bên phòng riêng của y và ra hiệu cho tôi vào đó. Tôi nghĩ đến khẩu súng lục của Văn, khẩu súng y giấu dưới gối. Y cũng nghĩ đến chuyện Hồng Loan có thể giết y khi y đang ngủ như chết vì say rượu. Y muốn tôi kiểm luôn cả việc làm «gác đồ co» cho y.

Y vào phòng, đóng cửa lại. Tôi đứng ở cửa phòng mới của tôi, Hồng Loan đứng ở khung cửa phòng nàng. Chúng tôi nhìn nhau một lúc. Trong mắt nàng tôi thấy hiện rõ ý thù hằn cao độ, Nàng đã thù ghét tôi gần bằng nàng thù ghét Vũ Minh Văn.

△ △ △

Sau đêm đi chơi Biên Hòa nhiều chuyện hồi hộp, giật gân đó, đêm sau là một đêm yên lặng.

Suốt đêm rồi tôi nằm trần trọc trong căn phòng có cửa thông sang phòng Văn. Tôi nằm gần như suốt đêm không ngủ, nghe tiếng thở không đều của Văn, tâm trí bận rộn vì Hồng Loan, vì số bạc 16 triệu đồng bảo hiểm và đến chuyện bây giờ tôi lại là người canh giữ cho Văn khỏi chết bất ngờ. Sự đời thật mỉa mĩa vì tôi là một kẻ chỉ mong cho Văn chết.

Tôi còn bận trí nhiều đến những lời nói mơ hồ đêm trước của Văn, sau khi Hồng Loan đi khỏi và chỉ còn có y và tôi trong ga-ra. Y đã có và sẽ có biện pháp làm cho

dù y có chết, Hồng Loan cũng không thể lãnh tiền được. Biện pháp gì ? Dù không thành thạo lắm về vấn đề thừa tự và di chúc, tôi cũng biết rằng chỉ cần Văn thay đổi tên người được hưởng gia sản của y trong chúc thư là Hồng Loan sẽ có thể bị bối rối. Nàng là vợ chánh thức của Văn, Văn bắt buộc phải để gia sản cho nàng. Luật pháp bắt buộc như vậy, Văn không thể làm chúc thư để của cho người khác. Xong, y có thể hủy hợp đồng bảo hiểm. Chỉ cần y gửi một lá thư, báo cho công ty bảo hiểm biết từ ngày giờ nào đó, y không chịu bảo hiểm nữa. Là thôi. Là xong.

Nhưng không biết Văn đã gửi bức thư đó chưa ?

Nếu giết y để rồi ngã ngựa ra là y đã hủy hợp đồng bảo hiểm. Đó là một sự tên tò cay đắng, một việc làm ngu dại, vô ích nhất đời.

Tôi suy nghĩ không biết tôi có nên nói thật hết với Hồng Loan hay không ? Nàng có thể biết nhiều hơn tôi về đời tư và về việc bảo hiểm nhân mạng của Văn. Nhưng chắc gì nếu tôi nói thật ý muốn của tôi, nàng đã bằng lòng cộng tác với tôi ? Người tham lam như nàng tất muốn được ăn cả, ngã về không. Hơn nữa, chắc chắn nàng coi vụ này là của riêng nàng, không dính dáng gì đến tôi cả, chẳng có lý do gì để tôi nhay vào ăn có.

Sau cùng, tôi quyết định chưa nên cho Hồng Loan biết rõ «tây» của tôi. Nói thật với nàng lúc này chưa có lợi.

Hôm sau, tôi lái xe đưa Văn tới sở như mọi ngày. Y

không nói gì hết đến vụ xảy ra đêm qua. Khi xe ngừng trước cửa văn phòng, y mới bảo tôi trước khi xuống xe:

— Chú về thu xếp mang hết đồ lên ở nhà trên trong phòng chú ngủ đêm qua... Từ giờ, chú ngủ luôn ở đó.

Tôi không gặp Hồng Loan buổi sáng đó. Tối chiều, tôi trở lại đón Văn. Y có vẻ uống nhiều, say và bần gãi. Y xách cặp lên xe và suốt từ sở về đến nhà y không nói một tiếng.

Khi lên cầu thang, y mới cho tôi biết là tối nay y đi ăn ngoài và tới tám giờ tối, tôi đưa y đi.

Không thấy bóng dáng Hồng Loan đâu cả. Tôi nằm dài hút thuốc lá chờ tới tối. Gần tới tám giờ tối, tôi qua gõ cửa phòng Văn, báo cho y biết tôi chờ y dưới xe.

Từ nhà bước chân đi, Văn đã say rồi, nhưng y vẫn diện sang, trông y vẫn có vẻ "quí phái":

— Đưa tao tới Grande Monde. Hôm nay tao ăn mừng...

Y không nói là ăn mừng gì và tôi cũng không hỏi.

Tối nọ, y đưa cho tôi hai tờ giấy năm trăm:

— Đi đâu chơi. Đến 1 giờ đêm mang xe lại đón tao

Tôi đã chán nhảy nhót, chán nằm những bàn tay lúc nào cũng ướt dơm dớp mồ hôi của những chị gái nhảy sắc mùi mari sến, nhất là trong lúc này. Tôi cần nằm

yên một chỗ để suy nghĩ. Còn nơi nào để cho tôi, hoặc cho tất cả mọi người cần suy nghĩ ở cõi đời này, nằm yên ? Ngoài tiệm hút ? Tôi tìm đến nơi ký giả Minh Tâm vẫn thường nằm.

Minh Tâm vẫn còn nằm ở đó. Thấy tôi tới, mắt anh sáng lên. Sự hiện diện của tôi cho phép anh có quyền nằm lại hai tiếng đồng hồ và hút thêm hai chỉ thuốc phiện nữa do tôi chi tiền. Anh vừa hút vừa nói chuyện thật vui. Khi tôi hỏi anh tại sao những ông nghiện lúc chưa được hút thì cựa cọ, bần gắt, khó tánh -- ông chú ruột tôi nghiện nên tôi biết rõ chuyện này—còn khi hút no rồi thì ông nào cũng vui vẻ, hay nói, dễ dãi ? Anh trả lời tôi nửa đùa, nửa thực rằng thuốc phiện được nấu thêm với cao xương khiếu, khiếu là loài chim hót lưu lo nhất trong số những giống chim người ta thường nuôi ngoài Bắc, các cụ ta đã có câu «hót như khiếu» vì vậy, người nghiện nào sau khi hút xong, bị ảnh hưởng của chất cao xương khiếu nấu trong thuốc phiện, cũng nói như khiếu.

Sau một châu hút và nói đủ các thứ chuyện vui vẻ, tôi đưa Minh Văn về nhà anh ở Đakao trong chiếc Mercury. Đáng chừng đây là chiếc xe Huê Kỳ tối tân nhất mà Minh Tâm được ngồi trong đời, anh tấm tắc khen ngợi đủ thứ.

Tôi cùng với chiếc Mercury trở lại bãi đậu xe của Grande Monde vào lúc 12 giờ 30. Tôi ngồi chờ mãi tới hơn một giờ sáng, khách ăn chơi bên trong đã ra về gần

hết, bãi đậu xe chỉ còn lơ thơ vài chiếc xe. Gió đêm thổi lạnh và dường như có sương xuống, anh gác cửa ăn bận áo đỏ theo lối tuồng cải lương La Mã, tới tận bên xe tôi. Anh hỏi :

— Có phải chú là tài xế của ông Văn Pacific không !

Sau khi tôi nhận. chú tiếp :

— Chú vô đưa ông chủ của chú ra xe. Ông say nằm trong đó..

Tôi và anh gác cửa vũ trường phải hợp lực mới diu được Văn ra tới xe Y say đứng không vững. Tôi đưa Văn về vì la vắng và đầy bóng đêm. Phòng riêng của Hồng Loan không có ánh đèn. Không thay bóng sáng chiếc Dauphine đâu cả. Tôi đoán là sau cơn bức dọc của đêm qua, nàng đã bỏ đi đâu đó không về nhà.

Tôi diu Văn lên giường. Vừa đặt lưng xuống giường. Văn đã ngủ say như chết.

Sự vắng mặt của Hồng Loan ở nhà đêm nay làm tôi nghĩ đến việc lục lọi trong phòng riêng của Văn để tìm những tài liệu tôi cần biết về việc bảo hiểm. Đêm đã khuya và tôi buồn ngủ suốt đêm qua tôi không được ngủ mấy điều thuốc phiện vừa hút Minh Tâm làm cho thần trí tôi lâng lâng bay bổng và tôi chỉ thích nằm lơ mơ nhưng tôi vẫn hăng hái tìm tòi. Tôi biết rằng đêm nay là cơ hội hiếm có để tôi được tự do lục soát căn phòng này. Nếu có Hồng Loan ở nhà, không đời nào nàng chịu để tôi soát bất cứ chỗ nào ở nhà này.

Phòng riêng của Văn có một cái kết sắt đặt lẫn vào trong tường, bên ngoài kết có một tấm hình treo che. Kết sắt có khoá. Tôi không thể mở cái kết này dù có tìm thấy chìa khoá, vì kết còn có hai núm khoá số và chữ. Chỉ có Văn, và có thể Hồng Loan, biết số chữ để mở kết.

Tôi lúi húi lục tìm rất lâu các ngăn tủ trong phòng. Tôi mở cả cặp da của Văn, nhưng không tìm thấy gì đáng kể. Sau chừng nửa tiếng mất công vô ích, tôi về phòng nằm.

Nhưng tuy buồn ngủ, tôi vẫn không thể ngủ say được. Ảnh hưởng chồng chất ma túy chạy trong máu tôi làm tôi cứ lơ mơ nửa thức, nửa ngủ. Tôi nằm gần đến sáng trong tình trạng thức không ra thức mà ngủ không hẳn ngủ đó. Tôi gần sáng thì tôi thiếp đi.

Thiếp đi vì mệt, tôi nằm mơ. Con mơ dài và có nhiều hình ảnh đẹp : tôi nằm trên một cái giường đầy tiền, tiền phủ lên chân tay tôi, toàn là giấy bạc mới. Tôi nghe rõ tiếng xào sạt của những tờ giấy bạc mới cứng chạm vào nhau khi tôi cựa mình. Và bên tôi có một người đàn bà. Tôi lơ mơ biết rằng người đàn bà đó là Hồng Loan. Ít ra, đó cũng là một người đàn bà mà tôi đang mơ ước.

Và mùi giấy bạc cùng mùi da thịt người đàn bà trong giấc mơ của tôi có mùi thơm giống nhau.